

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ A. M., 2/ F. M., 3/ M. H., 4/ Š. M., 5/ M. M., 6/ M. M.**, zastúpených JUDr. P. M., advokátom v P., proti odporcovi **M. M.**, o **určenie, že vec patrí do dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7 C 124/2005, o dovolaní navrhovateľov 1/-6/, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. novembra 2011 sp.zn. 6 Co 63/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľov 1/ - 6/ **o d m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 19. novembra 2010 č.k. 7 C 124/2005-224 určil, že spoluvlastnícky podiel odporcu vo veľkosti 1/3 z parcely registra „E“ číslo 652/1 o výmere 5071 m² – orná pôda a parcely registra „E“ číslo 653/1 o výmere 286 m² – orná pôda, zapísaných na liste vlastníctva č. X., k.ú. M., patria do dedičstva po nebohom A... M.. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľom 1/-6/ trovy konania vo výške 1 129,79 €, na účet ich právneho zástupcu do 10 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak z dôvodu, že navrhovatelia 1/ - 6/ v plnom rozsahu preukázali oprávnenosť a dôvodnosť svojho návrhu, ako aj naliehavý právny záujem na tomto určení. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie navrhovateľov 1/-6/ a odporcu uznesením z 30. novembra 2011 sp.zn. 6 Co 63/2011 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania zmenil tak, že náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Zároveň nepriznal účastníkom ani náhradu trov odvolacieho konania. Rozhodol tak podľa ustanovenia § 150 O.s.p., s poukazom na postoj účastníkov v konaní, t.j. ochotu navrhovateľov 1/- 6/, ako aj odporcu ukončiť spor mimosúdne, ktorá bola vyslovená na začiatku súdneho konania.

Odvolací súd mal za to, že v danom prípade nemožno od neúspešného účastníka spravodlivo žiadať náhradu trov konania. Uviedol, že problémy v dosiahnutí mimosúdneho vybavenia veci súviseli so skutočnosťou, že odporca pôsobí v U.. Navrhovatelia 1/-6/ sa dlhodobo domáhali na súde svojho práva neúčelne. Ich návrh nezodpovedal skutkovému a právnenému stavu veci a odporca sa nebránil takému rozhodnutiu súdu, aké jediné mohlo spor vyriešiť, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že odvolanie vo veci samej nepodal. Z rovnakých dôvodov rozhodol odvolací súd podľa § 150 O.s.p. aj o trovách odvolacieho konania.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie navrhovatelia 1/-6/, ktorí navrhli rozhodnutia odvolacieho a prvostupňového súdu zmeniť a navrhovateľom 1/-6/ priznať náhradu trov konania vo výške 6 195,82 €. Namietali, že súdy rozhodli v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku upravujúcimi náhradu trov konania. Mali za to, že trovy konania by mal znášať odporca, keďže z jeho strany chýbala vôľa riešiť vec mimosúdne. V dôvodoch dovolania rozoberali skutkový a právny stav veci.

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľov 1/-6/ z formálnych nedostatkov odmietnuť, alternatívne uznesenie odvolacieho súdu ako vecne a formálne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania zastúpení v zmysle § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávannej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanvej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania navrhovateľov 1/-6/ z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p.

Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným

sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených vád však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľov 1/-6/ boli opodstatnené, nimi uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia o trovách konania, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania navrhovateľov 1/-6/ nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p., a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľov 1/-6/ ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľom 1/-6/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení

s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. novembra 2012

JUDr. Vladimír M a g u r a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová